

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ПАЛАЧЪТ

chitanka.info

Секирата ми почти бе готова. Още най-много десетина движения и острието ѝ щеше да бъде в състояние да среже на четири слънчев лъч, като слънцето щеше да разбере за това едва след залеза. Въпреки че знаех, че няма смисъл да се престарявам кой знае колко, по навик продължих леко и с чувство да гладя острия ръб, сякаш докосвах косата на любимата си. „Перфектното изпълнение води до перфектни резултати“, обичаше да казва учителят ми... и досегашният ми опит подсказваше, че старият садист беше прав.

Най-накрая дори и моят възискателен поглед не успя да открие някакво несъвършенство по полираната до ослепителен блясък сребърна смърт. Разтрих ръце — бяха изтръпнали от монотонната работа — и, без да гледам, посегнах зад гърба си. Със станало вече автоматично движение наметнах черния плащ, пристегнах леко връзките на ухаещата на домашен сапун качулка, наместих дупките за очите, след което се погледнах в огледалото. Перфектен убиец, както винаги, прошепна ми образът отсреща. Устните ми сами се разтегнаха в усмивка. Идваше ми да мъркам от самодоволство. Метнах секирата на рамо и закрачих твърдо към Залата на Смъртниците. Днес бе специален ден за мен. След няма и час щях да извърша хилядната си екзекуция.

Докато вървах по влажните коридори на Черния замък, мислите в главата ми кънтяха и се преплитаха в унисон с ехото на стъпките ми. Времето сякаш летеше. Като че ли вчера за пръв път вдигнах секирата... и дълги секунди наблюдавах хипнотизиран кръвта, стичаща се по острието и по пръстите ми. Спомням си ужасяващото чувство на дежа-ви, обзело ме при вида на алената красота, падаща на гъсти капки по пода, които попиваха и изсъхваха по-бързо от женски сълзи и момичешко „влюбване“. Помня и как със свободната си ръка погалих секирата и докоснах с език течната агония. Беше прекрасно. Имаше вкус на... отмъщение.

Някога, преди години, именно кръвта ми стана причина да бъда вербуван. Бях предаден... от жена, естествено. Ударих с юмрук първото попаднало ми стъкло. То се разби на хиляди стъклени сълзи — така, както се пръсна и сърцето ми. Кръвта рукна като поток, също като сълзите ми, но и на двете никой не обърна внимание. Болеше ужасно, но всички наоколо бяха прекалено заети с целувки и мили думи, за да усетят каквото и да било. Излязох навън и се възрях в

звездите — същите онези звезди, които бях свалял на въпросната дама... но които ѝ се бяха сторили по-маловажни и безинтересни от захаросаните погледи на друг. Тогава за пръв път почувствах как мразя светлината — тази предателка, която винаги изкарва на показ твоите недостатъци и облива с ослепителен блясък белите костюми на посредствеността. Помня, че тогава си пожелах мрак.

И тогава се появи Той. Моят учител. Предложи ми Мрак — аз приех възторжено. Предложи ми Отмъщение — аз крещях от радост. Предложи ми Смърт, даже милиони Смърти, за които щях да се грижа лично аз — усмивката разцъфтя като черна роза по устните ми.

Така че, ако изобщо някой има заслуга за това, че от десетилетия насам аз въртя секирата и убивам чувства — любов, надежда, състрадание и още хиляди човешки добродетели — това е тя. Кръвта, с която скрепих сделката онази нощ, бе моя, но във всяка една капчица бе запечатан нейният образ. Опитах се да я изстискам от душата си, както се изстисква змийска отрова... но дали успях? Не знам. Искане ми се да вярвам в това... но защо тогава продължавам да се будя нощно време, облян в пот, с прехапани устни и подозрително влажни клепачи?

Случи ли се подобно нещо, аз ставам, вадя секирата от шкафа и бавно, мъчително бавно започвам да я остря. Постепенно от обикновено парче метал тя се превръща в бръснач — точно по начина, по който навремето бе изкристализирала и моята любов. Когато усетя, че по-остро от това може да бъде само женското пренебрежение, аз прибирам точилния камък и с наслаждение прекарвам дланите, китките и лицето си по блестящата смърт. Естествено (и за съжаление) кръв не потича, тъй като тя отдавна, още онази нощ попи в земята, но болката!... Болката е толкова мазохистично прекрасна, че за миг прогонва еретичните мисли за любов и очакване. Тогава в обърканата ми глава се завръща ясно осъзнатото чувство, че това е единственият вид болка, която ми е съдено да изпитвам. Другата, любовната... тя остава предопределена за нищите духом недоносчета, покровителствани от онзи псевдо-бог, който наводни света с кретени, ненаписали и един стих, но за сметка на това винаги търсени от жените.

Моята болка обаче е по-силна... и по-красива. Защото съм истински.

Неусетно бях стигнал до Залата на Смъртниците. Когато видях коя щеше да има честта да бъде хилядната ми жертва, от устните ми се изтръгна въздишка на радост и облекчение. В крайна сметка това нямаше да бъде екзекуция в пълния смисъл на думата — по-скоро акт на хуманност.

Недоносена, преждевременно родена, хилава хлапашка „обич“. Осъдена на смърт, понеже бе изместила друго, по-силно чувство, благодарение на пълната си липса на здрав разум и хипертрофирана сексуалност. Също както при хората — по-некадърният винаги печели... и затова заслужава смърт — по моите критерии.

Е, щеше да има разочарование, разбира се. Жените винаги жалеят най-силно за най-недъгавите си чувства... по простата причина, че нямат база за сравнение и са в състояние да видят любовта-Квазимодо като любов-Аполон.

Вдигнах секирата. Недоносеното мутантче започна да циври по най-лигавия възможен начин. Ухилих се.

В името на Мрака, как обичах работата си!!!

©, 2005, Сибин Майналовски
26.I.2005

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.